Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 1. októbra 2020[1]

Vec C-501/19

UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor
proti
Pro Management Insolv IPURL, ako konkurzný správca Asociația Culturală „Suflet de Român“

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Înalta Curte de Casație și Justiție (Najvyšší kasačný súd, Rumunsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Zdaniteľné plnenia – Odmeny za verejné vykonanie hudobných diel – Platenie nevýhradnej licencie používateľmi diel – Organizácia kolektívnej správy autorských práv, ktorá vyberá tieto odmeny na účet nositeľov týchto práv“

I. Úvod

1. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 24 ods. 1, článku 25 písm. a) a článku 28 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty[2].

2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România – Asociația pentru Drepturi de Autor (Spolok rumunských skladateľov a muzikológov – združenie pre autorské práva) (ďalej len „UCMR – ADA“) a Asociația Culturală „Suflet de Român“ (kultúrne združenie „Rumunská duša“) (ďalej len „kultúrne združenie“), v súčasnosti v likvidácii, vo veci zaplatenia časti autorských odmien zvýšených o daň z pridanej hodnoty (DPH), ktoré toto posledné uvedené združenie dlhuje organizácii UCMR – ADA za uvedenie diela na verejnosti, konkrétne za verejné vykonanie hudobných diel počas predstavenia.

3. Súdny dvor tak má príležitosť spresniť, aké sú z hľadiska smernice o DPH povinnosti nositeľov autorských práv k hudobným dielam a povinnosti organizácií kolektívnej správy, pokiaľ tieto organizácie vyberajú autorské odmeny, ktoré sa majú zaplatiť ako protihodnota za vydanie nevýhradných licencií na použitie dotknutých diel na účet týchto nositeľov práv, ktorí im za kolektívnu správu svojich odmien platia zrážku.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1, ďalej len „smernica o DPH“.

4. Analýza takto uskutočnených plnení spolu s touto v praxi častou účasťou organizácie kolektívnej správy, ktorá sama osebe nemá ani neprevádza autorské práva a nie je príjemcom vybratých odmien, povedie k tomu, že navrhnem Súdnemu dvoru, aby konštatoval, že nositelia autorských práv poskytujú služby v zmysle smernice o DPH, a spresnil dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť pre každú zdaniteľnú osobu podľa toho, či organizácia kolektívnej správy koná vo vlastnom mene, alebo v mene týchto nositeľov práv.

II. Právny rámec

A. Smernica o DPH

5. Článok 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH stanovuje:

„DPH podliehajú tieto transakcie:

…

c) poskytovanie služieb za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká.“

6. Článok 24 ods. 1 tejto smernice znie takto:

„Poskytovaním služieb je každá transakcia, ktorá nie je dodaním tovaru.“

7. Podľa článku 25 písm. a) uvedenej smernice:

„Poskytovanie služieb môže okrem iného pozostávať z jednej z týchto transakcií:

a) prevod nehmotného majetku nezávisle od toho, či je alebo nie je predmetom dokumentu stanovujúceho vlastnícke právo.“

8. Článok 28 smernice o DPH stanovuje:

„Ak sa zdaniteľná osoba, ktorá koná vo vlastnom mene, ale na účet inej osoby, podieľa na poskytovaní služieb, predpokladá sa, že sama uvedené služby prijala aj poskytla.“

B. Rumunské právo

1. Daňový zákonník

9. Článok 126 ods. 1 písm. a) legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (zákon č. 571/2003 Daňový zákonník) z 22. decembra 2003 [3] v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje:

„Na účely DPH sú v Rumunsku zdaňované plnenia, ktoré súčasne spĺňajú tieto podmienky:

a) plnenia, ktoré v zmysle článkov 128 až 130 predstavujú dodanie tovaru alebo poskytnutie služieb podliehajúcich DPH, uskutočňované za protihodnotu, alebo sú považované za takéto dodanie tovaru alebo poskytnutie služieb.“

3 M. Of., časť I, č. 927/23. december 2003, ďalej len „Daňový zákonník“.

10. Článok 129 Daňového zákonníka s názvom „Poskytovanie služieb“ stanovuje:

„1. Poskytovaním služieb je každé plnenie, ktoré nie je dodaním tovaru, ako je vymedzené v článku 128.

2. Ak sa zdaniteľná osoba, ktorá koná vo vlastnom mene, ale na účet inej osoby, podieľa na poskytovaní služieb, predpokladá sa, že sama uvedené služby prijala aj poskytla.

3. Poskytovanie služieb zahŕňa plnenia ako:

…

b) prevod nehmotného majetku nezávisle od toho, či je ‚alebo nie je predmetom dokumentu stanovujúceho vlastnícke právo, najmä: prevod a/alebo postúpenie autorských práv, patentov, licencií, ochranných známok a podobných práv;

…

e) sprostredkovateľské služby vykonávané osobami konajúcimi v mene a na účet iných osôb, ak sa vykonávajú v rámci dodania tovaru alebo poskytovania služieb.

…“

2. Zákon o autorskom práve

11. Článok 13 písm. f) legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe (zákon č. 8/1996 o autorskom práve a súvisiacich právach)[4] zo 14. marca 1996 v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje:

„Použitím diela vznikajú autorovi samostatné a výhradné majetkové práva, ktoré mu umožňujú povoliť alebo zakázať:

…

f) priame alebo nepriame verejné šírenie diela akýmikoľvek prostriedkami vrátane jeho sprístupňovania verejnosti takým spôsobom, aby k nemu mala verejnosť prístup z miesta a v čase, ktorý si sama zvolí.“

12. Hlava III tohto zákona má názov „Správa a ochrana autorského práva a s ním súvisiacich práv“. Jej kapitola I sa týka „správy majetkových práv autora a s nimi súvisiacich práv“ a obsahuje tri oddiely. Články 123 až 123^4 sú zahrnuté v oddiele I s názvom „Všeobecné ustanovenia“.

13. Článok 123 ods. 1 a 3 uvedeného zákona stanovuje:

„1. Nositelia autorského práva a s ním súvisiacich práv môžu vykonávať práva, ktoré im priznáva tento zákon, osobne alebo na základe zastúpenia organizáciami kolektívnej správy za podmienok stanovených týmto zákonom.

…

4 M. Of., časť I, č. 60/26. marec 1996, ďalej len „zákon o autorskom práve“.

3. Nositelia autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv nemôžu previesť majetkové práva priznané týmto zákonom na organizácie kolektívnej správy.“

14. Podľa článku 123[1] zákona o autorskom práve:

„1. Povinne kolektívne spravovanými sú tieto práva:

…

e) právo na verejné vykonanie hudobných diel…

…

2. Organizácie kolektívnej správy zastupujú v prípade práv uvedených v ods. 1 aj tých nositeľov práv, ktorí im neudelili splnomocnenie.“

15. Článok 125 ods. 2 tohto zákona, ktorý je zahrnutý v oddiele II s názvom „Organizácie kolektívnej správy autorských práv a s nimi súvisiacich práv“, stanovuje:

„Organizácie [kolektívnej správy] sú založené priamo nositeľmi autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, fyzickými alebo právnickými osobami, a konajú v medziach splnomocnenia, ktoré im bolo udelené, a na základe stanov prijatých v súlade s postupom stanoveným zákonom.“

16. Článok 1291 uvedeného zákona znie takto:

„Ak nositeľ [autorského práva] nie je v prípade povinnej kolektívnej správy pridružený k žiadnej organizácii, je príslušnou organizácia v odbore s najväčším počtom členov. Nezastupovaní nositelia práv sa môžu domáhať súm, ktoré im prináležia, v lehote troch rokov odo dňa oznámenia. Po uplynutí tejto lehoty sa sumy, ktoré neboli prerozdelené alebo neboli vyplatené, použijú v súlade s rozhodnutím valného zhromaždenia s výnimkou výdavkov na výkon správy.“

17. Oddiel III v rámci hlavy III kapitoly I zákona o autorskom práve, nazvaný „Fungovanie organizácií kolektívnej správy“, obsahuje články 130 až 135.

18. Článok 130 ods. 1 tohto zákona stanovuje:

„Organizácie kolektívnej správy sú povinné:

a) udeliť nevýhradné povolenia používateľom, ktorí o ne požiadajú pred akýmkoľvek použitím chráneného repertoáru, za odplatu prostredníctvom písomného uzavretia nevýhradnej licenčnej zmluvy na také použitie;

b) vypracovať metodiky pre oblasti svojej pôsobnosti vrátane príslušných majetkových práv, ktoré musia byť dohodnuté s používateľmi s cieľom úhrady uvedených práv v prípade diel, pri ktorých je z dôvodu ich spôsobu využívania nemožné získať individuálne povolenie od nositeľov týchto práv;

c) uzatvárať v mene nositeľov práv, ktorí im udelili splnomocnenie alebo na základe dohôd uzavretých s príslušnými zahraničnými organizáciami, všeobecné zmluvy s usporiadateľmi predstavení…;

…

e) vyberať od používateľov odmeny a prerozdeľovať ich nositeľom práv…;

…“

19. Článok 1311 ods. 1 uvedeného zákona, ktorý dopĺňa ustanovenia článku 130 ods. 1 písm. b), stanovuje:

„Metodika je dojednaná organizáciami kolektívnej správy so zástupcami uvedenými v článku 131 ods. 2 písm. b) pri dodržaní týchto hlavných kritérií:

a) kategória nositeľov práv, či už členov alebo nečlenov, ako aj oblasť, v rámci ktorej sa vedú rokovania;

…“

20. Podľa článku 134 zákona o autorskom práve:

„1. Výkon kolektívnej správy stanovený v dohode o zastúpení žiadnym spôsobom neobmedzuje majetkové práva nositeľov.

2. Kolektívna správa sa vykonáva podľa týchto pravidiel:

a) rozhodnutia o metódach a pravidlách vyberania odmien a iných poplatkov od používateľov a o prerozdelení týchto súm medzi nositeľov práv, ako aj rozhodnutia o ďalších dôležitejších aspektoch kolektívnej správy, sa prijímajú členmi v rámci valného zhromaždenia a v súlade so stanovami;

b) zrážka, ktorú majú zaplatiť nositelia práv ako členovia organizácie kolektívnej správy na účely pokrytia prevádzkových nákladov tejto organizácie… a zrážka splatná organizácii kolektívnej správy práv, ktorá je jediným výbercom…, nemôžu spolu predstavovať viac ako 15 % ročne vybratých súm;

c) sumy vybraté organizáciou kolektívnej správy nemožno bez výslovného rozhodnutia valného zhromaždenia použiť na iné spoločné účely, než je úhrada skutočných nákladov spojených s vyberaním dlžných súm a ich prerozdelením medzi členov, pričom valné zhromaždenie môže rozhodnúť, že maximálnu výšku 15 % vybratých súm možno použiť na spoločné účely a výlučne v medziach oblasti činnosti;

d) sumy vybraté organizáciou kolektívnej správy sú prerozdelené jednotlivo medzi nositeľov práv pomerne k používaniu repertoáru každého z nich najneskôr do šiestich mesiacov od dátumu ich výberu, pričom nositelia práv môžu požadovať zaplatenie odmien, ktoré boli vybraté na meno alebo ktorých prerozdelenie si nevyžaduje predloženie osobitných dokumentov v lehote 30 dní odo dňa výberu;

e) zrážka splatná nositeľmi práv sa odpočíta z odmien, ktoré sa majú vyplatiť každému z nich po výpočte individuálneho prerozdelenia;

…

3. Autorské odmeny zaplatené organizáciám kolektívnej správy nie sú ich príjmami a ani ich nemožno považovať za takéto príjmy.

4. Organizácie kolektívnej správy nemôžu pri výkone zastupovania podľa tohto zákona si nechať previesť alebo postúpiť autorské práva alebo s nimi súvisiace práva, ani výkon týchto práv.“

III. Skutkový stav sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

21. UCMR – ADA je organizáciou kolektívnej správy majetkových autorských práv k hudobným dielam. Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (rumunský Úrad pre autorské práva) ju ustanovil za jediného výbercu odmien v súvislosti s majetkovými autorskými právami k uvedeniu hudobných diel na verejnosti pri príležitosti koncertov, predstavení alebo umeleckých podujatí.

22. Kultúrne združenie zorganizovalo 16. novembra 2012 predstavenie, kde boli interpretované hudobné diela. Na tento účel získalo toto združenie od UCMR – ADA nevýhradnú licenciu na použitie týchto diel, na základe ktorej boli povinní zaplatiť autorské odmeny za ich uvedenie na verejnosti.

23. Po tom, čo kultúrne združenie odmietlo zaplatiť v plnej výške odmeny požadované organizáciou UCMR – ADA, Tribunalul București (Prvostupňový súd Bukurešť, Rumunsko) a Curtea de Apel București (Odvolací súd Bukurešť, Rumunsko) konštatovali, že návrh UCMR – ADA je dôvodný. Odvolací súd však rozhodol, že vyberanie odmien organizáciou UCMR – ADA za uvedenie hudobných diel na verejnosti nepodlieha DPH, a v dôsledku toho zo zvyšnej sumy odmien, ktorú malo združenie zaplatiť, odpočítal DPH.

24. UCMR – ADA v konaní na Înalta Curte de Casație și Justiție (Najvyšší kasačný súd, Rumunsko), vnútroštátnom súde, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, predovšetkým tvrdí, že odvolací súd svojím rozhodnutím porušil Daňový zákonník tým, že vylúčil uplatňovanie DPH na odmeny účtované kultúrnemu združeniu ako používateľke predmetných hudobných diel. UCMR – ADA tvrdí, že bola porušená zásada neutrality DPH, keďže toto rozhodnutie odvolacieho súdu by malo za následok, že musí znášať DPH, hoci nie je konečným používateľom týchto diel.

25. Prvá otázka položená zo strany vnútroštátneho súdu sa týka – so zreteľom na rozsudok z 18. januára 2017, SAWP [5] – kvalifikácie plnenia, ktorým nositelia autorských práv k hudobným dielam udeľujú usporiadateľom predstavení súhlas na použitie týchto diel. Predstavuje toto plnenie „poskytovanie služieb za protihodnotu“ a presnejšie „prevod nehmotného majetku“ v zmysle článku 25 písm. a) smernice o DPH?

26. V prípade kladnej odpovede Súdneho dvora na túto otázku sa vnútroštátny súd na jednej strane s odkazom na rozsudok zo 14. júla 2011, Henfling a i. [6], pýta, či organizácia kolektívnej správy, ktorá vyberá autorské odmeny od používateľov hudobných diel, sama poskytuje služby v zmysle článku 28 smernice o DPH, ktorý podľa judikatúry Súdneho dvora vytvára fikciu dvoch poskytnutí identických služieb v postupnej nadväznosti, hoci táto organizácia môže zastupovať nositeľov autorských práv bez splnomocnenia a spravuje tieto práva zo zákona. Na druhej strane chce tento súd poznať dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť, pokiaľ ide o základ na výpočet DPH a fakturáciu DPH zo strany organizácie kolektívnej správy práv a autorov pri výbere autorských odmien.

27. Za týchto podmienok Înalta Curte de Casație și Justiție (Najvyšší kasačný súd) rozhodol konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Poskytujú nositelia práv k hudobným dielam služby podľa článku 24 ods. 1 a článku 25 písm. a) smernice [o DPH], a to organizátorom predstavení, od ktorých organizácie kolektívnej správy vyberajú na základe povolenia – nevýhradnej licencie – vo vlastnom mene, ale na účet uvedených nositeľov práv, odmeny za uvedenie hudobných diel na verejnosti?

5 (C-37/16, ďalej len „rozsudok vo veci SAWP“, EU:C:2017:22).

6 (C-464/10, EU:C:2011:489) (ďalej len „rozsudok vo veci Henfling a i.“), bod 35, ktorý sa týka šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23), a osobitne jej článku 6 ods. 4, ktorého znenie je zhodné so znením článku 28 smernice DPH.

2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, vystupujú organizácie kolektívnej správy pri vyberaní odmien od organizátorov predstavení, a to v súvislosti s právom uvádzať hudobné diela na verejnosti, v postavení zdaniteľných osôb v zmysle článku 28 smernice o DPH a sú povinné vyhotoviť príslušným organizátorom predstavení faktúry vrátane DPH, pričom autori a iní nositelia autorských práv k hudobným dielam, ktorým sú vyplácané odmeny, majú rovnako vyhotoviť organizácii kolektívnej správy faktúry vrátane DPH?“

28. UCMR – ADA predložila písomné pripomienky, ako aj rumunská a poľská vláda a Európska komisia, ktoré tiež odpovedali v stanovenej lehote na písomné otázky položené Súdnym dvorom, ktorý rozhodol o prejednaní veci bez nariadenia pojednávania.

IV. Analýza

29. Spor vo veci samej sa týka uplatnenia DPH na právne vzťahy, ktorých predmetom je uvedenie hudobných diel na verejnosti prostredníctvom organizácie kolektívnej správy práv autorov týchto diel.

30. Táto otázka je osobitne naliehavá, keďže systém spravovania autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv na účet viacerých nositeľov týchto práv a v záujme ich spoločného prospechu je veľmi starý a existuje vo všetkých členských štátoch. Je prezentovaný ako najvhodnejší prostriedok pre autorov na účely spravovania svojich práv, vrátane práva na využívanie svojich diel za odplatu, ako aj pre používateľov s cieľom uľahčiť ich prístup k dielam.[7]

31. Vnútroštátny súd sa pýta na kvalifikáciu tohto plnenia ako „poskytovania služieb“, na ktorom sa podieľa komisionár v zmysle článku 28 smernice o DPH.

32. V dôsledku toho otázky vnútroštátneho súdu podľa môjho názoru vedú k tomu, že vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora je potrebné na jednej strane stanoviť podmienky, za akých možno kvalifikovať ako „poskytovanie služieb“ plnenie, ktoré spadá do výkonu jedného z chránených práv, ktorých nositeľmi sú autori, konkrétne práva na odmenu, ako sú stanovené v článku 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH a spresnené v článku 25 písm. a) tejto smernice,[8] ako aj podmienky kvalifikácie činnosti sprostredkovania v oblasti nehmotného majetku.

33. Na druhej strane bude potrebné spresniť dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť, pokiaľ ide o stanovenie základu na výpočet DPH a fakturácie, v súlade s článkom 220 ods. 1 smernice o DPH[9].

7 V tejto súvislosti možno uviesť, že záujem o tento systém sa zvýšil rozvojom nových spôsobov šírenia hudobných diel, ktorých rozsah výrazne prevyšoval možnosti autorov individuálne spravovať svoje práva s cieľom kontrolovať používanie svojich diel, osobitne na zahraničných trhoch [pozri odôvodnenie 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ z 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 84, 2014, s. 72)]. Dôležitosť úloh organizácií poverených kolektívnou správou autorských práv vyplýva aj z prijatia spoločných noriem pre členské štáty v smernici 2014/26. V tejto súvislosti bolo zdôraznené, že tieto organizácie sa podieľajú na dosiahnutí všeobecnejšieho cieľa podpory rozmanitosti kultúrneho prejavu v rámci Európskej únie (pozri odôvodnenie 3 tejto smernice), že je nevyhnutné zosúladiť zásady upravujúce štruktúru týchto organizácií s cieľom zabezpečiť ich riadne fungovanie (pozri odôvodnenia 5 a 55, ako aj článok 1 prvú vetu tejto smernice) a že je potrebné prijať osobitné opatrenia na posilnenie ich úlohy s cieľom uľahčiť na európskej úrovni poskytovanie licencií autorského práva na online použitie hudobných diel (pozri odôvodnenie 40 a článok 1 druhú vetu tej istej smernice).

8 V tejto súvislosti sa domnievam, že výklad článku 24 ods. 1 smernice o DPH, na ktorý sa zameriava vnútroštátny súd vo svojej prvej prejudiciálnej otázke, nie je nevyhnutný, pozri bod 43 nižšie.

9 V znení zmenenom smernicou Rady 2010/45/EÚ z 13. júla 2010 (Ú. v. EÚ L 189, 2010, s. 1).

A. O prvej prejudiciálnej otázke

34. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 2 ods. 1 písm. c) a článok 25 písm. a) smernice o DPH majú vykladať v tom zmysle, že nositelia autorských práv k hudobným dielam poskytujú služby v prospech organizátorov predstavení, keď ich oprávňujú uvádzať tieto diela na verejnosti za úhradu autorských odmien, ktoré vyberá organizácia kolektívnej správy práv vo svojom mene na účet týchto nositeľov práv.

35. Pochybnosti vyjadrené vnútroštátnym súdom vyplývajú z jeho otázok týkajúcich sa pôsobnosti rozsudku vo veci SAWP vzhľadom na kritériá, na základe ktorých Súdny dvor rozhodol, že nositelia práv na rozmnožovanie, na účet ktorých organizácie kolektívnej správy autorských práv a s nimi súvisiacich práv vyberali vo svojom vlastnom mene poplatky z titulu predaja prázdnych nosičov a zariadení pre záznam a rozmnožovanie, neposkytujú služby v zmysle smernice o DPH.[10]

36. Hoci sa mi toto porovnanie s rozsudkom vo veci SAWP zdá vhodné z dôvodu, že Súdny dvor skúmal otázku týkajúcu sa uplatňovania DPH na plnenia v oblasti využívania chránených autorských práv spravovaných organizáciou kolektívnej správy a z dôvodu prijatého právneho odôvodnenia, dosah riešenia prijatého Súdnym dvorom treba podľa môjho názoru obmedziť na osobitné okolnosti veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, z ktorých Súdny dvor vyvodil dve kritériá.

37. Súdny dvor totiž pri prijímaní rozhodnutia zohľadnil jednak to, že povinnosť platiť predmetný poplatok vyplývala výrobcom a dovozcom prostriedkov na záznam a rozmnožovanie zo zákona, ktorý určoval aj jeho výšku,[11] a jednak to, že tento poplatok slúžil na financovanie primeranej kompenzácie za ujmu spôsobenú nedodržaním práv na rozmnožovanie v prospech ich nositeľov[12]. Podľa Súdneho dvora primeraná kompenzácia „však nepredstavuje priamu protihodnotu za žiadne plnenie, pretože súvisí s ujmou, ktorá týmto nositeľom práv vznikla v dôsledku rozmnoženia ich chránených diel bez ich povolenia“[13].

38. V dôsledku toho je nevyhnutné uviesť, že v prejednávanej veci sa analýza týka odmeňovania autorov za uvedenie ich diel na verejnosti, a nie primeranej kompenzácie za ujmu spôsobenú šírením ich diel. Hoci je teda stanovenie a výber tejto odmeny upravené zákonom, ich režim z ekonomického hľadiska, ktoré uvediem ďalej,[14] nemožno prirovnať k režimu, ktorý Súdny dvor analyzoval v rozsudku vo veci SAWP.

39. Za týchto podmienok navrhujem Súdnemu dvoru, aby vychádzal z tohto rozsudku, len pokiaľ ide o spôsob analýzy jednotlivých plnení uskutočnených medzi nositeľmi autorských práv a konečným používateľom prostredníctvom spoločnosti poverenej vyberaním a prerozdelením odmien patriacich autorom.

40. Pokiaľ teda ide o pojem „poskytovanie služieb“, po prvé možno na úvod pripomenúť, že v článku 24 ods. 1 smernice o DPH je tento pojem vymedzený len ako protiklad pojmu „dodanie tovaru“[15].

41. Po druhé, ako Súdny dvor spresnil v rozsudku vo veci SAWP, pred odpoveďou na otázku, či poskytovanie služieb môže pozostávať z prevodu nehmotného majetku, treba posúdiť, či sa takéto plnenie vykonáva za protihodnotu. Podľa článku 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH totiž na to, aby sa na takéto poskytovanie služieb vzťahovala táto smernica, musí byť vykonané v každom prípade za

10 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 33).

11 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 28).

12 Pozri rozsudok vo veci SAWP (body 29 a 30).

13 Rozsudok vo veci SAWP (bod 30).

14 Pozri body 45 až 47 nižšie.

15 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 20).

protihodnotu.[16] V tejto súvislosti Súdny dvor pripomenul, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že poskytovanie služieb sa vykonáva za protihodnotu v zmysle smernice o DPH, len ak existuje medzi poskytovateľom a príjemcom právny vzťah, v rámci ktorého sa vymieňajú recipročné plnenia, pričom odmena prijatá poskytovateľom predstavuje skutočnú protihodnotu za službu poskytnutú príjemcovi.[17] Súdny dvor rozhodol, že je to tak v prípade, ak existuje priama súvislosť medzi poskytnutou službou a prijatou protihodnotou, pričom zaplatené sumy predstavujú skutočnú protihodnotu individualizovateľnej služby poskytnutej v rámci takého právneho vzťahu.[18]

42. Po tretie „článok 25 smernice o DPH vymenováva napríklad tri rôzne plnenia kvalifikovateľné ako poskytnutie služieb, medzi ktorými je zaradené pod písm. a) plnenie spočívajúce v prevode nehmotného majetku“[19].

43. V predmetnom prípade je nesporné, že plnenie, o ktoré ide vo veci samej, nie je dodaním tovaru v zmysle článku 14 ods. 1 smernice o DPH.

44. Pokiaľ ide o právny vzťah medzi nositeľom autorského práva a konečným používateľom, z rumunskej právnej úpravy zjavne vyplýva, že tohto nositeľa autorských práv možno kvalifikovať ako „poskytovateľa služieb“, a to aj napriek účasti sprostredkovateľa, a že uvedený nositeľ autorského práva získa odmenu v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora.[20] Z toho teda možno vyvodiť, že medzi nositeľom autorského práva, ktorý používateľovi sprístupňuje svoje dielo, a týmto používateľom, ktorý mu platí odmenu za to, aby toto dielo mohol predstaviť verejnosti, existujú recipročné plnenia.

45. Vnútroštátny súd totiž spresnil, že nositelia autorských práv nemôžu previesť svoje majetkové práva na organizácie, ktoré sú na účet týchto nositeľov poverené kolektívnou a povinnou správou výkonu práva na uvedenie hudobných diel na verejnosti. Dodal, že pred akýmkoľvek použitím repertoáru chránených hudobných diel musia používatelia požiadať o udelenie povolenia[21] za odplatu prostredníctvom nevýhradnej licencie v písomnej forme.

46. Vnútroštátny súd okrem toho uviedol, že majetkové práva sú splatné nositeľom autorských práv podľa „metodík“, ktoré s používateľmi dojednala[22] organizácia poverená kolektívnou správou ich práv,[23] a predstavujú výber a prerozdelenie autorských odmien medzi nositeľov práv v súlade s rozhodnutiami členov organizácie kolektívnej správy.[24] Aj keď sú tieto rozhodnutia regulované zákonom, vybraté odmeny súvisia s poskytnutou službou vo forme paušálnej sumy alebo percentuálneho podielu, ako uviedli rumunská vláda a Komisia vo svojich pripomienkach na Súdnom dvore.[25]

47. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že nositeľ autorského práva dostane skutočnú protihodnotu za povolenie sprístupniť svoje dielo verejnosti, ktoré dá konečnému používateľovi, ktorý o to požiadal, pričom nie je dôležité, či organizácia kolektívnej správy koná za autora, ktorý nie je jej členom.

16 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 24).

17 Pozri rozsudky vo veci SAWP (bod 25 a citovaná judikatúra), a rozsudok z 3. júla 2019, UniCredit Leasing (C-242/18, EU:C:2019:558, bod 69 a citovaná judikatúra).

18 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 26 a citovaná judikatúra).

19 Rozsudok vo veci SAWP (bod 22).

20 Pozri v tejto súvislosti bod 41 vyššie.

21 Z tohto dôvodu sa vec sama, ktorá sa týka uvádzania hudobných diel na verejnosti, odlišuje aj od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 3. marca 1994, Tolsma (C-16/93, EU:C:1994:80), a ktorá sa týkala činnosti podobnej v tom, že spočívala v hraní hudby na verejných komunikáciách. Okrem toho v danej veci nebola stanovená žiadna odmena (pozri body 18 až 20 tohto rozsudku).

22 Na ilustráciu spôsobov výpočtu odmien pozri najmä rozsudok z 11. decembra 2008, Kanal 5 a TV 4 (C-52/07, EU:C:2008:703, body 37 až 40), ktorý sa týkal odmien, ktorých výška sa menila v závislosti od príjmov televíznych vysielacích spoločností a objemu televízne vysielanej hudby.

23 Zo spisu vyplýva, že organizácia kolektívnej správy je poverená kolektívnou správou nielen autorských odmien, ale aj ostatných práv, ktorých nositeľmi sú jej členovia. Pozri článok 125 ods. 2 zákona o autorskom práve.

24 Pozri článok 134 ods. 2 písm. a) zákona o autorskom práve.

25 Komisia sa odvoláva na článok 1311 ods. 2 zákona o autorskom práve.

48. Domnievam sa tiež, že kolektívna správa odmeňovania ani jej kvalifikácia ako povinnosti na základe zákona nemôžu spochybniť skutočnosť, že autor dostane odmenu zodpovedajúcu použitiu jeho diela, na ktoré udelil súhlas.

49. Pokiaľ ide o otázku, či možno plnenie, o ktoré ide vo veci samej, kvalifikovať ako „prevod nehmotného majetku“ v zmysle článku 25 písm. a) smernice o DPH, je potrebné konštatovať, že hoci bola rovnaká otázka položená aj vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok SAWP, Súdny dvor rozhodol, že nie je potrebné skúmať túto otázku, pretože plnenie dotknuté v tejto veci nebolo vykonané za protihodnotu v zmysle článku 2 ods. 1 písm. c) tejto smernice. [26]

50. Súdny dvor však uviedol, že článok 25 smernice o DPH vymenováva napríklad tri rôzne plnenia kvalifikovateľné ako poskytnutie služieb, medzi ktorými je zaradené pod písm. a) plnenie spočívajúce v prevode nehmotného majetku. [27]

51. Preto sa možno domnievať, že v oblasti uplatňovania DPH má kvalifikácia poskytovania služieb z hľadiska článku 25 smernice o DPH podporný charakter vo vzťahu ku kvalifikácii požadovanej na základe článku 2 ods. 1 písm. c).

52. Keďže však Súdny dvor do bodu 32 rozsudku vo veci SAWP vložil formuláciu „aj keby nositelia práv na rozmnožovanie mohli vykonať prevod nehmotného majetku v zmysle článku 25 písm. a) smernice o DPH“, zastávam názor, že je vhodné odstrániť akúkoľvek pochybnosť o výklade tohto ustanovenia a spresniť, pokiaľ ide o plnenie, o ktoré ide vo veci samej, že jeho cieľom je zdanenie poskytnutia služieb spočívajúceho v „prevode nehmotného majetku“ v zmysle článku 25 písm. a) smernice o DPH.

53. Po prvé možno vykonať porovnanie s článkom 59 písm. a) smernice o DPH [28], ktorý na účely vymedzenia miesta zdaniteľných plnení uvádza v rámci kategórie poskytovania služieb najmä „prevody a postúpenia autorských práv“.

54. Po druhé možno argumentovať, že Súdny dvor v rozsudku z 19. decembra 2018, Komisia/Rakúsko [29], rozlišoval na účely uplatnenia DPH medzi odmenami vyplývajúcimi z práv na následné používanie a využívanie iných diel než grafických a výtvarných diel a odmenami pri ďalšom predaji. [30]

55. Na tento účel Súdny dvor konštatoval, že odmena vyplývajúca z práv na následné používanie a využívanie iných diel než grafických a výtvarných diel podlieha DPH z dôvodu, že odmena, ktorá prislúcha ich autorom, je odmenou za plnenie vykonané za protihodnotu v zmysle článku 2 ods. 1 smernice o DPH, ktoré zodpovedá opakovanému sprístupňovaniu týchto diel. [31]

56. Súdny dvor tak analyzoval právo na využívanie umeleckého diela ako výlučné právo majetkovej povahy, ktoré môže byť predmetom opakovaného prevodu. V dôsledku toho súhlasím s názorom poľskej vlády, podľa ktorého pojem „prevod nehmotného majetku“ zahŕňa plnenia v oblasti duševného vlastníctva, ktoré priznávajú právo používať nehmotný majetok, ako napríklad plnenia týkajúce sa poskytovania licencií.

26 Pozri rozsudok vo veci SAWP (body 31 a 32).

27 Pozri rozsudok vo veci SAWP (bod 22).

28 V znení zmenenom smernicou Rady 2008/8/ES z 12. februára 2008 (Ú. v. EÚ L 44, 2008, s. 11).

29 (C-51/18, EU:C:2018:1035).

30 Pozri body 36, 52 a 56 tohto rozsudku.

31 Pozri rozsudok z 19. decembra 2018, Komisia/Rakúsko (C-51/18, EU:C:2018:1035, bod 54, porovnaj s bodmi 56 a 57).

57. Na základe všetkých týchto skutočností sa domnievam, že treba Súdnemu dvoru navrhnúť, aby odpovedal na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 2 ods. 1 písm. c) a článok 25 písm. a) smernice o DPH sa majú vykladať v tom zmysle, že nositelia autorských práv k hudobným dielam poskytujú služby, ktoré spočívajú v prevode nehmotného majetku v prospech konečného používateľa, v tomto prípade organizátorov predstavení, ktorí získavajú povolenie sprístupniť tieto diela verejnosti, hoci odmena za toto povolenie je vyberaná v mene týchto nositeľov práv organizáciou kolektívnej správy.

58. Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku treba posúdiť druhú otázku vnútroštátneho súdu.

B. O druhej prejudiciálnej otázke

59. Cieľom druhej prejudiciálnej otázky je kvalifikovať na účely uplatnenia DPH právne vzťahy existujúce medzi organizáciou UCMR – ADA a na jednej strane používateľmi práv na uvedenie hudobných diel na verejnosti, ako aj na druhej strane nositeľmi týchto práv, ktorých plnenia sú poskytované prostredníctvom tejto organizácie.

60. Vnútroštátny súd sa v podstate pýta na výklad článku 28 smernice o DPH vzhľadom na kritériá vymedzené Súdnym dvorom v judikatúre a na dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť v oblasti fakturácie z dôvodu charakteristických znakov služby poskytovanej dotknutou organizáciou kolektívnej správy, konkrétne na jednej strane vyberania odmien pre autorov, z ktorých niektorí jej neudelili všeobecné splnomocnenie na účely kolektívnej správy ich práv, a na druhej strane povinností, ktoré ukladá zákon pri výkone tejto správy.

61. Uplatňovanie osobitných pravidiel na služby poskytované komisionárom, ktorý sa podieľa na poskytovaní služieb uvedených v článku 28 smernice o DPH, si vyžaduje, aby tento komisionár bol zdaniteľnou osobou na účely DPH a aby konal vo vlastnom mene, ale na účet inej osoby. [32]

62. Okrem toho treba zdôrazniť, že podľa judikatúry Súdneho dvora „toto ustanovenie vytvára *právnu domnienku dvoch poskytnutí identických služieb* v postupnej nadväznosti“ [33].

63. Pokiaľ ide o postavenie zdaniteľnej osoby, domnievam sa, že možno konštatovať, podobne ako rozhodol Súdny dvor v rozsudku zo 4. mája 2017, Komisia/Luxembursko [34], že organizácia kolektívnej správy je samostatnou zdaniteľnou osobou odlišnou od subjektov, na účet ktorých koná, teda autorov, ktorí sú tiež zdaniteľnými osobami. V dôsledku toho plnenia medzi organizáciou kolektívnej správy a týmito autormi je potrebné posudzovať ako plnenia medzi dvomi zdaniteľnými osobami, ktoré spadajú do pôsobnosti DPH. [35]

64. Pokiaľ ide o úlohu, ktorú plní UCMR – ADA, chcem po prvé poznamenať, že v prvej prejudiciálnej otázke sa spresňuje, že „*organizácie kolektívnej správy vyberajú… vo vlastnom mene*, ale na účet… nositeľov práv [k hudobným dielam], odmeny za uvedenie [týchto] diel na verejnosti“ [36].

32 Pozri rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 38), v ktorom sa pripomína, že treba rozlišovať medzi komisionárom a mandatárom. Mandatár koná *v mene* a na účet *inej osoby*.

33 Rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 35). Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Pozri tiež bod 73 nižšie.

34 (C-274/15, EU:C:2017:333).

35 Pozri bod 82 tohto rozsudku.

36 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

65. Po druhé vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že „v prípade, že sú majetkové práva splatné nositeľom autorských práv v súlade s metodikami, ktoré s používateľmi dojednala organizácia kolektívnej správy, nevýhradná licencia vydaná používateľovi zo strany organizácie kolektívnej správy bude zahŕňať peňažné sumy, ktoré právnická osoba vyberie vo vlastnom mene, ale na účet majiteľov majetkových práv“ [37].

66. Po tretie vnútroštátny súd zdôraznil, že autor hudobných diel má majetkové právo povoliť alebo zakázať uvedenie diel na verejnosti, či už priamo, alebo nepriamo, ktoré nemôže byť predmetom prevodu na organizáciu kolektívnej správy.

67. V dôsledku toho, ako rozhodol Súdny dvor v rozsudku vo veci Henfling a i. [38], aj keď je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať najmä charakter zmluvných záväzkov dotknutého hospodárskeho subjektu voči jeho zákazníkom, skutočnosťou zostáva, že správne fungovanie spoločného systému DPH si zo strany vnútroštátneho súdu vyžaduje konkrétne overenie, ktorým možno určiť, či vzhľadom na všetky údaje prejednávanej veci tento subjekt skutočne koná pri poskytovaní služieb vo vlastnom mene. [39]

68. V prejednávanej veci by teda mal vnútroštátny súd overiť presné podmienky, za ktorých konala organizácia kolektívnej správy, či už za člena, alebo nečlena, keďže takéto rozlišovanie nevyplýva zo zákona, ktorý upravuje jej sprostredkovanie. V tejto súvislosti z písomných odpovedí na otázky položené Súdnym dvorom vyvodzujem, že by sa nemalo zamieňať splnomocnenie v zmysle občianskeho práva a splnomocnenie udelené niektorými autormi v zmysle zákona o autorskom práve. [40] Hoci takéto splnomocnenie priznáva postavenie člena organizácie kolektívnej správy, nemá to žiadny vplyv na vzťah medzi organizáciou kolektívnej správy a konečným používateľom pri vyberaní odmien, ktoré prináležia nositeľom autorských práv ako protihodnota za použitie ich hudobných diel na účely ich uvedenia na verejnosti.

69. Preto by vnútroštátnemu súdu s cieľom poskytnúť mu užitočnú odpoveď, mohli byť poskytnuté usmernenia vychádzajúce z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, [41] so zreteľom na rôzne kritériá, vrátane tých, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku vo veci Henfling a i. [42].

70. Mohlo by sa tak zohľadniť uvedenie názvu organizácie kolektívnej správy na dokumentoch vydaných používateľom pri vydávaní licencie na uvedenie diel na verejnosti, ako aj súhlas týchto používateľov podľa podmienok používania licencie s pravidlami organizácie kolektívnej správy.

71. Domnievam sa, že informácie poskytnuté Súdnemu dvoru potvrdzujú, že pri výbere odmien od používateľov hudobných diel, ktoré prináležia nositeľom autorských práv ako protihodnota za licencie, ktoré boli týmto používateľom udelené, UCMR – ADA nekoná ako mandatár nositeľov autorských práv bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú členmi tejto organizácie kolektívnej správy, ale vo vlastnom mene na účet týchto nositeľov práv.

72. Keďže podmienky uplatnenia článku 28 smernice o DPH sú podľa môjho názoru splnené, treba spresniť dôsledky, ktoré z toho treba vyvodiť, a to s odkazom na zásady pripomenuté Súdnym dvorom najmä v rozsudku zo 4. mája 2017, Komisia/Luxembursko [43].

37 Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Pozri na porovnanie rozsudok z 3. mája 2012, Lebara (C-520/10, EU:C:2012:264, body 29 a 38), ktorý sa týka ďalšieho predaja telefónnych kariet distribútorom vo svojom mene a na svoj vlastný účet.

38 Z môjho prieskumu vyplýva, že ide o jediný rozsudok, s ktorým možno porovnávať konanie vo veci samej.

39 Pozri rozsudok vo veci Henfling a i. (body 40 a 42).

40 Pozri osobitne článok 125 ods. 2 zákona o autorskom práve uvádzaný v bode 15 vyššie.

41 Porovnaj rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 41).

42 Pozri bod 43 tohto rozsudku.

43 (C-274/15, EU:C:2017:333).

73. Súdny dvor tak na jednej strane rozhodol, že podľa právnej domnienky dvoch poskytnutí identických služieb v postupnej nadväznosti vytvorenej článkom 28 smernice o DPH „subjekt, ktorý sprostredkúva poskytnutie služieb a ktorý je komisionárom, sa najprv považuje za príjemcu predmetných služieb od subjektu, na účet ktorého koná, ktorý je komitentom, pred tým, než tieto služby následne osobne poskytne zákazníkovi“ [44]. Na druhej strane Súdny dvor konštatoval, že „vzhľadom na to, že článok 28 smernice [o DPH] patrí do jej hlavy IV nazvanej ‚Zdaniteľné transakcie‘, dva uvedené prípady poskytovania služieb patria do pôsobnosti DPH. Z toho vyplýva, že ak poskytovanie služieb, ktoré sprostredkuje sprostredkovateľ, podlieha DPH, rovnako tak DPH podlieha aj právny vzťah medzi sprostredkovateľom a subjektom, na účet ktorého koná“ [45].

74. Na ilustráciu možno uviesť, že v prípade „vzťah[u] medzi podnikom vykonávajúcim činnosť prijímania stávok a hospodárskym subjektom, ktorý sprostredkúva zber stávok vo vlastnom mene, ale na účet uvedeného podniku“ [46], Súdny dvor rozhodol, že „právny vzťah vzniká nie priamo medzi stávkarom a podnikom, na ktorého účet koná sprostredkujúci subjekt, ale medzi týmto subjektom a stávkarom na jednej strane a týmto subjektom a uvedeným podnikom na strane druhej“ [47]. Na účely DPH je však príslušná úloha poskytovateľa služieb a platcu fiktívne vymenená. [48]

75. Pokiaľ ide o konkrétne dôsledky takéhoto výkladu, na ktoré sa pýta vnútroštátny súd, súhlasím s podobnými stanoviskami predloženými Súdnemu dvoru zo strany účastníkov konania, podľa ktorých organizácia kolektívnej správy vyberá od konečného používateľa sumy zodpovedajúce odmene splatnej dotknutému autorovi a jej zrážke [49] vrátane DPH. Keďže táto organizácia koná vo vlastnom mene, podľa môjho názoru jej základom dane na účely DPH sú v súlade so všeobecnou zásadou uvedenou v článku 73 smernice o DPH všetky sumy vybrané od konečného používateľa za prevod autorských práv [50] bez DPH. Ako spresňuje rumunská a poľská vláda, organizácia kolektívnej správy práv musí za výber autorských odmien splatných za použitie hudobných diel vystaviť faktúru vo svojom mene pre organizátora vystúpení.

76. Pokiaľ ide o autora, ktorý dostal od organizácie kolektívnej správy práv sumu zaplatenú konečným používateľom zodpovedajúcu výlučne autorskej odmene po odpočítaní zrážky splatnej tejto organizácii vrátane DPH, ten je podľa môjho názoru zdaniteľný na tomto základe bez DPH. V praxi, ako uvádzajú rumunská a poľská vláda, ako aj Komisia vo svojich písomných pripomienkach, by to malo viesť k tomu, že autor vystaví organizácii kolektívnej správy faktúru k vybratej autorskej odmene vrátane DPH, [51] ktorej táto organizácia podlieha.

77. Táto časť DPH totiž musí byť odpočítateľná od základu dane organizácie kolektívnej správy práv v súlade s článkom 168 smernice o DPH. Táto organizácia je tak povinná odviesť len sumu zodpovedajúcu časti DPH, ktorú zaplatil autor spolu s jej zrážkou.

78. Zastávam však názor, že túto zrážku by organizácia kolektívnej správy nemala autorovi fakturovať, keďže sama osebe nie je zdaňovaná z dôvodu fikcie uplatnenej na základe článku 28 smernice o DPH.

44 Rozsudok zo 4. mája 2017, Komisia/Luxembursko (C-274/15, EU:C:2017:333, bod 86 a citovaná judikatúra).

45 Rozsudok zo 4. mája 2017, Komisia/Luxembursko (C-274/15, EU:C:2017:333, bod 87 a citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok z 19. decembra 2019, Amărăşti Land Investment (C-707/18, EU:C:2019:1136, bod 38).

46 Rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 27).

47 Rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 33).

48 Pozri rozsudok vo veci Henfling a i. (bod 35).

49 Ide o zrážku splatnú pri výbere autorskej odmeny, ktorá sa odpočíta z výšky tejto odmeny. Pozri článok 134 ods. 2 písm. b) a e) zákona o autorskom práve uvedený v bode 20 vyššie. Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 24. novembra 2011, Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, bod 20).

50 Chcem spresniť, že výraz „prevod práv“ zahŕňa v prejednávanej veci aj plnenia týkajúce sa výkonu chráneného práva na zastúpenie.

51 Pozri poznámku pod čiarou 49.

79. Za týchto podmienok sa domnievam, že zásada daňovej neutrality, nevyhnutná v oblasti DPH, je plne dodržaná, keďže túto daň znáša konečný používateľ,[52] ktorý ju zaplatil organizácii kolektívnej správy za celé plnenie, a DPH odvedie v príslušnom poradí táto organizácia a autor.

80. V opačnom prípade, teda pokiaľ by organizácia kolektívnej správy konala v mene nositeľov autorských práv, základom dane by pre túto organizáciu bola len suma získaná za sprostredkovanie.

81. V takom prípade totiž ide o zdaniteľné plnenie ako každé poskytnutie služieb podľa článku 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH. Nositeľ autorského práva by tak musel odviesť DPH vybratú organizáciou kolektívnej správy od konečného používateľa. Odpočítal by DPH splatnú tejto organizácii za sprostredkovanie, ktoré by mu vyfakturovala.

82. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti sa domnievam, že vnútroštátnemu súdu možno odpovedať tak, že článok 28 smernice o DPH sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ organizácia kolektívnej správy práv sprostredkúva vo vlastnom mene, ale na účet nositeľov autorských práv k hudobným dielam, vyberanie odmien, ktoré sa im majú vyplatiť za udelenie povolenia na využitie ich diel na verejnosti, predpokladá sa, že títo nositelia poskytujú službu organizácii kolektívnej správy a táto organizácia poskytuje tú istú službu konečnému používateľovi. V takom prípade organizácia kolektívnej správy vyhotovuje konečnému používateľovi faktúry vo svojom mene, v ktorých uvedie všetky sumy vybraté od tohto používateľa vrátane DPH. Nositelia autorských práv by mali za vyplatenie autorskej odmeny vystavovať organizácii kolektívnej správy faktúry vrátane DPH na účely odpočítania tejto dane.

V. Návrh

83. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Înalta Curte de Casație și Justiție (Najvyšší kasačný súd, Rumunsko), takto:

1. Článok 2 ods. 1 písm. c) a článok 25 písm. a) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že nositelia autorských práv k hudobným dielam poskytujú služby, ktoré spočívajú v prevode nehmotného majetku v prospech konečného používateľa, v tomto prípade organizátorov predstavení, ktorí získavajú povolenie sprístupniť tieto diela verejnosti, hoci odmena za toto povolenie je vyberaná v mene týchto nositeľov práv organizáciou kolektívnej správy.

2. Článok 28 smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ organizácia kolektívnej správy práv sprostredkúva vo vlastnom mene, ale na účet nositeľov autorských práv k hudobným dielam, vyberanie odmien, ktoré sa im majú vyplatiť za udelenie povolenia na využitie ich diel na verejnosti, predpokladá sa, že títo nositelia poskytujú službu organizácii kolektívnej správy a táto organizácia poskytuje tú istú službu konečnému používateľovi. V takom prípade organizácia kolektívnej správy vyhotoví konečnému používateľovi faktúry vo svojom mene, v ktorých uvedie všetky sumy vybraté od tohto používateľa vrátane DPH. Nositelia autorských práv by mali za vyplatenie autorskej odmeny vystavovať organizácii kolektívnej správy faktúry vrátane DPH na účely odpočítania tejto dane.

52 Pozri najmä rozsudok z 3. mája 2012, Lebara (C-520/10, EU:C:2012:264, body 23 až 25).